

Sag, som den højtærede Indenrigsminister aabenbart ikke har haft sin Opmærksomhed henvendt paa, nemlig at man ved at fastholde disse store Kontingenter paalægger Statskassen betydelige Udgifter, fordi Loven jo siger, at naar et Medlem f. Eks. betaler 4 Kr. i Kontingent, skal Staten betale 2 Kr. Jeg har set et Eksempel paa, at til Trods for at en regnskabskyndig Embedsmand fra Direktoratet efter en Undersøgelse af en Kasses økonomiske Stilling erklærede, at vedkommende Kasse kunde bære sig uden det store Ekstrakontingent, har Direktoratet alligevel nægtet at gaa med til at opheve Ekstrakontingentet. Det er unægtelig et dejligt Samfund, vi lever i, et Samfund, som ethvert rettænkende Menneske skulde gøre alt for hurtigst muligt at blive af med.

Og til alt det, jeg her har fremdraget, kommer der jo elendige Forhold paa mange andre Omraader, f. Eks. med Hensyn til vort Boligvæsen. Der gaar Tusinder af Mennesker, som gerne vilde stifte Hjem, men som, paa Grund af at de ingen Lejlighed kan faa, ikke kan foretage det, som ellers tidligere var ret almindeligt, at to Mennesker sluttede sig sammen og stiftede en Familie. Der findes her i denne By ikke mindre end 5 000 Familier, som er stuvet sammen med 5 000 andre i smaa bitte Lejligheder paa 1 og 2 Værelser. Hvordan tror den høje Rigsdag, Livet leves under saadanne Forhold? Tror man, at man derved faar et sundt og frisk Folk? Af fuldstændig hjemløse har vi her i Byen 3 010 Familier med tilsammen 11 335 Personer. Det er saaledes et meget mørkt Billede, Boligforholdene frembyder i Modsætning til tidligere, da man kunde faa en meget praktisk og god Bolig for en forholdsvis rimelig Betaling. Naar man derfor taler om, at vi skal tage os i Agt for at føre Kontrol med de Varer, som kommer her til Landet, kort sagt, at vi skal lukke op for enhver, der ønsker at sælge sine Produkter hertil, saa vil jeg gøre opmærksom paa, at der findes en Naturlov i Folket for Tiden, der forbyder Rigsdagen at gaa denne Vej. Jeg erindrer, at da den nuværende Regering kom til i 1920, stod den daværende Handelsminister her paa Talerstolen og meddelte os, at Regeringen ikke vilde fremsætte det Lovforslag om Prisregulering, som var fremsat af den foregaaende Regering. Jeg gjorde Handelsministeren opmærksom paa, at denne Sag var et økonomisk Spørgsmaal, der vedrørte os alle i allerhøjeste Grad, men, tilføjede han saa, der er gaaet Politik i den, og derfor kan vi ikke komme med det Forslag. Men er det ikke beklageligt, at man

lader gaa Politik i en økonomisk Sag af en saa stor Rækkevidde som denne, blot for at skabe en politisk Stemning, hvorved man kan slaa sine Modstandere ud, naar man dog maa vide, at det samtidig skader Landets Befolkning i allerhøjeste Grad? Der har jo imidlertid været talt saa meget om denne Sag, og jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa. Det ærede Medlem Hr. Drachmann omtalte i Gaar Aftes en af de Veje, vi maa betræde, og som forhaabentlig vil vise sig at føre til bedre Tilstande.

Til den højtærede Minister for offentlige Arbejder vil jeg sige, at der sikkert er flere Ting under hans Administration, som han bør tage under Overvejelse. Det er jo ganske naturligt, at i de store Institutioner kan Cheferne paa nært Hold se Ting, som den højtærede Minister ikke kan se. Jeg tænker i denne Forbindelse paa de Afskedigelser, der blev foretaget indenfor Postvæsenet, væsentligst paa Grundlag af Sparekommissionens Indstilling. Saa vidt jeg erindrer, blev der afskediget 7—800 Postbude for derved at opnaa en Besparelse for Statskassen, men saa vidt mig bekendt har det vist sig, at det kun er blevet en meget daarlig Besparelse for Statskassen, idet man næsten har antaget alle de paagældende igen og ansat dem som Ekstraarbejdere, hvilket med andre Ord vil sige, at Staten alligevel kommer af med disse betydelige Beløb. Der er ikke Tvivl om, at der indenfor Administrationen er mange Ting, der kunde være Grund til at tage under Overvejelse, men det er uhyre vanskeligt for os, der kun har saa forholdsvis kort Tid dertil, at gennemgaa et saa omfattende Forslag, som vort Finanslovforslag er, og selv om vi kunde se paa hver eneste Linie i dette Forslag, vil det alligevel være umuligt for os virkeligt at trænge ind i selve Administrationsforholdene. Det kan derimod den højtærede Minister, der overfor os har det egentlige Ansvar. Jeg haaber — det har man jo ogsaa hørt navnlig fra Venstres Side —, at man vil søge at spare saa meget som muligt indenfor vor Administration. Man har rigtignok ikke gjort det i denne Sag, og man kunde ogsaa drage adskillige andre Ting frem, som viser, at der intet bliver gjort i den Retning. Vi er nu naaet saa vidt, at Samfundet af den store Gæld, som det har paadraget sig, skal betale 53½ Mill. Kr. i Renter og Afdrag. Det er jo et meget stort Beløb, et Beløb, der er lige saa stort som hele den Indtægt, Statskassen havde for 20—30 Aar siden. Jeg forstaa derfor meget vel, at de Byrder, Befolkningen maa bære under de nuværende Forhold, er betydelige, men det kan jo ikke nytte at